

Vero,

za prvé, opět se omlouvám, že jsem nenašla volnou chvíli, abych ti zavolala, událo se toho teď nějak hodně.

Nedokážu vyjádřit, co všechno se mi honí v hlavě. Byla to ta nejlepší schůzka, kterou jsem zažila, vedle něho mi bylo tak nějak... jinak. Nikdy jsem se necítila tak, jako s ním. Potkala si někdy někoho a věděla, že to tak má být? Bylo tam toho hrozně moc, co ani nedokážu popsat.

PS: jo a ty holinky... hotová katastrofa!

Do místní posilovny jsem začala chodit začátkem minulého týdne s cílem odškrtnout si další položky na seznamu, co všechno musím vyzkoušet a zažít v nové zemi. Navíc se na mně začala projevat absence pohybu a já jsem s nadšením uvítala akční nabídku fitka na jinou pohybovou aktivitu, než je nasedání a vystupování z auta. Přidělen mi byl trenér jménem Neville, dobře stavěný černoš kolem třicítky, který mi velmi rychle přirostl k srdci svým skvělým humorem.

„Ano?“ sáhnu po telefonu zvonícím v postranní kapse mých sportovních legín.

„Ahoj, Lindo.“

„Bene!“

„Chtěl jsem tě jenom slyšet. Jak se máš? Máš chvíli?“

„Ráda tě slyším, jasně, že mám. Jak je v New Yorku?“ Vstanu celá udýchaná z podložky, odložím dvě činky a trochu si osuším obličej ručníkem.

„Lindo, už zase?!“

„Jenom chvíli Neville, hned to bude,“ zašeptám na něho a snažím se ignorovat jeho káravý pohled.

„Teď mám pauzu na oběd. Těším se, až tě v sobotu zase uvidím. Co děláš?“

„Taky se na tebe těším. Jsem v posilovně. Zavoláme si večer nebo hrozí, že mi Neville přidá dvě série navíc.“

„Taky se chystám vyrazit do posilovny a na oběd. Napíšeme si! Rád jsem tě slyšel, zatím se měj.“

„Měj se, Bene!“ Položím telefon a zandám ho zpátky do kapsy. Spatřím Nevillovo povytažené obočí a rozhodím nevinně rukama.

„No jo, ta zamilovanost,“ konstatuje.

„Není to zamilovanost.“

„A co to teda je?“ Autoritativně ukáže na podložku a já se vrátím zpět ke kruhovému tréninku.

„Nevím, vždyť se známe chvíli.“

„Deset!“ nahlas odpočítává, zatímco provádím dřepy na balanční podložce. „Devět! Jo jo, moc dobře znám tenhle úsměv.“

Nic nenamítám. Víím, že má naprostou pravdu, a nemůžu se přestat usmívat.

„Lindo, aspoň se tolik neusmívej. Nám čerstvě rozvedeným to přináší akorát depresi. Asi ti budu muset přidat další série, když máš čas na úsměvy,“ popíchne mě, ale víím, že to nemyslí zle. „Ještě čtyři. Vydrž!“ povzbuzuje mě. „Tři! Dva! Dva!“